

„2. Odwołanie podlega rozpatrzeniu przez komisję podatkową działającą przy udziale kierownika organu finansowego pierwszej instancji oraz przedstawiciela Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w obecności podatnika. Jeżeli podatnik na wezwanie nie zgłosi się, od-

wołanie może być rozpatrzone i w jego nieobecności.”;

6) § 13 skreśla się.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie poczynając od roku podatkowego 1963.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

7

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 stycznia 1963 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie kart podatkowych dla drobnych rzemieślników.

Na podstawie art. 11 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) oraz art. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25 i z 1962 r. Nr 66, poz. 327) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 1960 r. w sprawie kart podatkowych dla drobnych rzemieślników (Dz. U. z 1961 r. Nr 1, poz. 2) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

a) w ust. 1 dodaje się nowy pkt 5 w brzmieniu:

„5) posiadają zezwolenie, a jeżeli w myśl obowiązujących przepisów na wykonywane rzemiosło nie jest wymagane zezwolenie — posiadają kartę rzemieślniczą i wykonują rzemiosło w ramach posiadanego uprawnienia (zezwolenia lub karty rzemieślniczej).”;

b) skreśla się ust. 2, a ust. 3, 4, 5, 6, 7 i 8 oznacza się jako ust. 2, 3, 4, 5, 6 i 7,

c) w ust. 5 liczbę „75%” zastępuje się liczbą „60%”,

d) w ust. 6 wyrazy „lub utracili ponad 45% zdolności zarobkowania” zastępuje się wyrazami „lub utracili zdolność zarobkowania w stopniu odpowiadającym co najmniej III grupie inwalidów”,

e) w ust. 7 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie w przypadkach, gdy zakład rzemieślniczy stanowi własność dwóch osób, o ile prowadzony jest na podstawie uprawnienia wymienianego obydwóch współwłaścicieli i nie zatrudnia ani pracownika najemnego, ani członka rodziny, nie licząc małżonków współwłaścicieli.”;

f) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Przepis ust. 1 pkt 5 nie ma zastosowania do podatników rozpoczynających działalność gospodarczą, wymagającą posiadania tylko karty rzemieślniczej, którzy wprawdzie jej nie posiadają, lecz w okresie pół roku od rozpoczęcia działalności gospodarczej przedstawia ją organowi finansowemu. W tym okresie podatnicy ci są obowiązani uiszczać opłatę za kartę podatkową podwyższoną o 10%. Obowiązek uiszczenia podwyższonej opłaty za kartę podatkową ustaje z końcem miesiąca, w którym zostanie przedłożona organowi finansowemu karta rzemieślnicza. Jeżeli podatnik nie przedstawi karty rzemieślniczej w powyższym terminie, traci prawo do korzystania z kar-

ty podatkowej od dnia pierwszego następnego miesiąca po upływie tego terminu. W indywidualnych, szczególnie uzasadnionych przypadkach, na wniosek podatnika i za zgodą właściwego do spraw przemysłu organu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, termin do przedłożenia uprawnienia może być przedłużony o dalsze pół roku.”;

2) w § 4:

a) w ust. 1 pkt 1 lit. e) po wyrazie „leskiego” stawia się przecinek i dodaje wyraz „sanockiego”;

b) w ust. 1 pkt 2 wyrazy „które utraciły ponad 45% zdolności zarobkowania” zastępuje się wyrazami „które utraciły zdolność zarobkowania w stopniu odpowiadającym co najmniej III grupie inwalidów”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Utratę zdolności zarobkowania należy udowodnić orzeczeniem komisji lekarskiej do spraw inwalidzwa i zatrudnienia.”;

3) w § 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli zakład rzemieślniczy i miejsce zamieszkania podatnika znajdują się w różnych miejscowościach, opłatę za kartę podatkową pobiera się:

a) od podatników prowadzących usługowe zakłady rzemieślnicze — w wysokości właściwej dla miejscowości, w której znajduje się zakład rzemieślniczy,

b) od podatników prowadzących produkcyjne zakłady rzemieślnicze — w wysokości właściwej dla miejscowości, dla której jest ustalona wyższa opłata za kartę; jeżeli jedna z tych miejscowości nie jest objęta tabelą opłat za karty podatkowe, podatnikowi nie przysługuje prawo opłacania podatków obrotowego i dochodowego w tej formie.”;

4) w § 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoby opłacające podatki obrotowy i dochodowy w formie karty podatkowej nie są obowiązane do uiszczania opłat związanych ze zgłaszaniem obowiązku podatkowego, określonych w przepisach o postępowaniu podatkowym.”;

5) w § 7:

a) w ust. 1 dodaje się zdanie: „Złożenie wniosku jest równoznaczne ze zgłoszeniem obowiązku podatkowego w zakresie objętym wnioskiem.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przy składaniu wniosku (ust. 1) podatnik obowiązany jest okazać organowi finansowemu kartę rzemieślniczą, a w razie istnienia obo-

wiązku posiadania zezwolenia obowiązany jest okazać właściwe zezwolenie na wykonywanie zgłaszanego rodzaju (specjalności) rzemiosła. Do wniosków stosuje się tryb przewidziany w przepisach o postępowaniu podatkowym dla deklaracji składanych w związku ze zgłaszaniem obowiązku podatkowego. Organ finansowy bezwzględnie po otrzymaniu wniosku, a w przypadkach nasuwających się wątpliwości co do przysługującego podatnikowi prawa korzystania z karty podatkowej — w terminie nie przekraczającym 1 miesiąca — wydaje kartę podatkową; natomiast w razie stwierdzenia braku warunków do opłacania podatków w formie karty podatkowej organ finansowy wydaje w tym terminie decyzję o odmowie wydania karty.”;

6) w § 8:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Od decyzji organu finansowego I instancji, wydanej na zasadzie określonej w ust. 2, przysługuje podatnikowi w terminie dwutygodniowym prawo zrzeczenia się karty podatkowej bądź żądania, aby jego odwołanie zostało rozpatrzone przez organ finansowy II instancji. W razie niezrzeczenia się karty podatkowej bądź niewniesienia w tym terminie żądania, aby odwołanie zostało rozpatrzone przez organ finansowy II instancji — decyzja organu finansowego I instancji jest ostateczna.”;

b) dodaje się nowy ust. 4 w brzmieniu:

„4. W razie zrzeczenia się karty podatkowej powstaje obowiązek opłacania podatków obrotowego i dochodowego na zasadach ogólnych. Obowiązek prowadzenia ksiąg powstaje w tym przypadku od pierwszego dnia miesiąca następującego po zrzeczeniu się karty podatkowej.”;

c) dotychczasowy ust. 4 oznacza się jako ust. 5;

7) w § 11:

a) ust. 1 pkt 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) niezawiadomienia organu finansowego o utracie warunków do opłacania podatków w formie karty podatkowej bądź niezawiadomienia o zwiększeniu stanu zatrudnienia, o zmianie miejsca wy-

konywania świadczeń i o zmianie rodzaju wykonywanych świadczeń, powodujących wyższą opłatę za kartę podatkową (§ 10)”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadkach określonych w ust. 1 organ finansowy orzeka o utracie prawa do opłacania podatków w formie karty podatkowej, przy czym w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 2 lit. c) organ finansowy obowiązany jest uprzednio zasięgać opinii komisji podatkowej.”;

c) w ust. 6 wyrazy „uzyskania karty rejestracyjnej” zastępuje się wyrazami „uiszczenia opłaty związanej ze zgłoszeniem obowiązku podatkowego, określonej w przepisach o postępowaniu podatkowym”;

8) § 12 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. Zmiana wysokości opłaty za kartę podatkową następuje w przypadkach zawiadomienia o zmianie w stanie zatrudnienia, o zmianie miejsca wykonywania świadczeń lub o zmianie rodzaju wykonywanych świadczeń, powodujących wyższą lub niższą opłatę — poczynając od miesiąca, w którym miały miejsce okoliczności uzasadniające zmianę.”;

9) § 13 otrzymuje brzmienie:

„§ 13. Od decyzji wyłączającej z grupy osób opłacających podatki obrotowy i dochodowy w formie karty podatkowej oraz od decyzji zmieniającej wysokość opłaty za kartę podatkową podatnik może w terminie dwutygodniowym złożyć odwołanie, które podlega rozpatrzeniu na zasadach przewidzianych w przepisach o postępowaniu podatkowym.”

§ 2. W roku podatkowym 1963 przepis § 1 ust. 8 rozporządzenia z dnia 24 grudnia 1960 r. w brzmieniu niniejszego rozporządzenia stosuje się również do podatników, którzy wykonywali działalność podlegającą opodatkowaniu w formie karty podatkowej przed dniem 1 stycznia 1963 r.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie poczynając od roku podatkowego 1963.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

8

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 stycznia 1963 r.

w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób wykonujących niektóre przemysły i usługi bądź trudniących się handlem.

Na podstawie art. 11 i art. 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) oraz art. 3, art. 76 ust. 3 i art. 101 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25 i z 1962 r. Nr 66, poz. 327) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na wniosek podatnika podatki obrotowy i dochodowy pobiera się w formie ryczałtu od osób wykonujących świadczenia w zakresie:

1) przemysłu materiałów budowlanych, przemysłu wydobywania surowców mineralnych oraz przemysłu wydobywania torfu;

2) górnictwa, młynów, olejarni oraz wiatraków;

3) handlu artykułami spożywczo-rolnymi;

4) transportu osłobowego (konnego i mechanicznego — w tym również autobusów), transportu towarowego (konnego) i bagażówek oraz transportu wodnego;

5) wypożyczalni książek;

6) zakładów gastronomicznych bez prawa sprzedaży napojów zawierających powyżej 18% alkoholu, przemysłu gospodniego z wyjątkiem pensjonatów;

7) farbowania i odświeżania obuwia, galanterii skórzananej i skórek futerkowych, naprawy śniegowców na zimno, ulicznego czyszczenia obuwia, prasowania, naprawiania (cerowania) odzieży, bielizny, chodników, peleryn de-